

Fra græske og romerske kilder omtales kimbrenes bevægelser i Europa og med kimbrenes udgangspunkt bl.a. i Jylland har vi forbindelse til den danske del af kelternes historie. Af betydelige fund fra denne periode skal der nævnes tre, som har tilknytning til den keltiske kultur. Fundet i Vestjylland af Dejbjerg vognene, Borremose landsbyen og det berømte Gundestrupkar. Det betragtes som et meget vigtigt fund, om ikke det vigtigste, fra kelternes kulturhistorie. Gundestrupkarrets relieffer er studeret af talrige forskere, og der har aldrig været tvivl om karrets keltiske oprindelse. Det stammer fra La Tene nær Neuchatel søen i Schweiz, perioden var fra ca. 450-50 f. Kr. Dets relieffer afslører en sælsom billedverden af guder og gudinder sammenfattet i hellenistiske og etruskiske forbilleder, med orientalsk indflydelse. Karret er fremstillet af sølv og med sin vægt på 8,8 kg en stor kostbarhed. Det kan ses på Nationalmuseet. Det store forskningsarbejde er gjort af afdøde arkæolog Ole Klindt Jensen, Moesgaard, hvor man også kan se en smuk kopi.

Da kristendommen kom til at dominere de keltiske områder 500-600 e.Kr. forsvandt Druiderne i hvert fald af navn, man mener dog at de overlevede som en social gruppe eller klasse, selv efter denne periode. Andre forskere mener, at druiderne var de første der blev rekrutteret til det kristne præsteskab, det var kun titlen der var ændret.

I 1511 genoptryktes Cæsars "Commentari De bello Gallico" i Venedig. Det var i disse værker, at druiderne blev genopdaget af den ikke-keltiske verden. Druiderne blev respektable historiske figurer især i Frankrig. Bretagne var blevet besejret i et slag mod Frankrig i 486 ved Saint Aubin du Cornier og i 532 fik Bretagne status som provins under den franske stat. Den franske entusiasme for den keltiske afstamning var et politisk bedrag for at skabe en fælles historie med Bretagne og retfærdiggøre det franske overherredømme. I Frankrig opstod der en stor flora af bøger som handlede om de fortidige keltere på fastlandet (Gallien). De fleste af disse bøger brugte en kilde, der efter sigende var skrevet af den babyloniske præst Berossus. Den var en forfalskning, skrevet af Annius Vitrebo i 1498. Entusiasmen for kelterne aftog dog ikke, men fortsatte ind i 1600 tallet. I 1623 publicerede doktor Jean Gueenebault et værk, i hvilket han hævdede at have opdaget en grav i sin have med resterne af en ærkedruide. Dette blev frøet til den moderne romantiske forestilling om Druiderne.

I 1600 tallet begyndte disse nye romantiske forestillinger at dukke op i England. Det ældst kendte værk er fra 1618, skrevet af John Fletcher, med titlen "Bonduca" (forvansket form af Boudica). Seks år senere hævdede Edmond Bolton at "Bonduca" havde bygget Stonehenge som et monument over sig selv. Henry Rowlands blev en nøglefigur som skaberen af den moderne romantiske opfattelse af Druiderne. Han skrev "Mona Antiqua Restaurata" i 1723, i hvilken han påstod, at Druiderne var efterkommere af Noah.

Stonehenge har på mange måder været knyttet til Druidernes historie. På et tidspunkt var det romere og gale vikinger der blev nævnt som bygherrer. William Stuckley skrev "Stonehenge, a temple restored to the British druids" i 1740 og hans bog er stadigvæk flertallets mening om Stonehenge og Druider. Han mente at Druiderne tilbad en stor slange ved navn Dracontia og at de nedstammede fra Abraham. For god ordens skyld skal det lige nævnes, at Stonehenge blev konstrueret ca. 3500 år f. Kr. Altså længe før Druiderne kom til England.

Sideløbende med beretningerne om kelterne bør nævnes Druiden Merlin og hans tilknytning til Kong Arthurs Hof og myten om ridderne om det runde bord, og de forbindelser man mener, der er til Stonehenge.

Den moderne Druiderorden blev stiftet den 28.11.1781 på tavernen "Old King's Arms" i Poland Street, af snedkeren Henry Hurle, og har siden bredt sig til store dele af kloden. Da en af brødrene døde, vedtog brødrene, at overtage dennes forsørgerpligt. Sådant blev broderhjælpens principper slået fast som det bærende i moderne Ordensarbejde. Denne ide vandt stor genklang og loger oprettedes i stort tempo. I 1833 blev ordenen reorganiseret og delt i AOD (kultisk Loge) og UAOD (social Loge),

som blev vor Loge. Formålet var nu rent filantropisk, upolitisk og ikke religiøs.

Der har været mange forskellige Druideloge, der findes loger grundlagt af John Toland i 1717, der er religiøse, der dyrker græske og romerske guder, Wicca religiøse der er heksedyrkere, satanister, fundamentalister, magikere, shamaister, spiritister, soldyrkere og healere, samt andre former for nyreligiøse bevægelser, der især dyrker førkristne religioner, såsom asadyrkere i Sverige. Der er utrolig mange nye bevægelser, der er opstået i de senere år og de forbinder sig næsten alle til en eller anden form for Druidisme. Derfor er det her på sin plads, endnu en gang at slå fast, at vor loge er en ikke religiøs, ikke politisk organisation, der tager afstand fra alle disse polyteistiske strømninger.

Den danske gren blev startet i København 27. august 1921, med det officielle navn: Den forenede gamle Druide Orden i Danmark. Den fik navnet Logen Gral og er hjemmehørende i Søborg på Druidegaarden. Den første loge i provinsen var Concordia, Odense. I Jylland var det Jothar Århus.

Som Brødre i Druide Ordenen kan optages alle mænd over 25 år der har ordnede forhold. Der skeles ikke til hudfarve, politiske eller religiøse forhold.

Uden at kappe forbindelsen til vore rødder, gør vi i Druide Ordenen store bestræbelser for at tilpasse logelivet til det moderne samfund, og dermed også større åbenhed, om hvad vi foretager os til vore møder. Som led i ritualet ifører hver broder sig et regalie (en slags vest) med den farve, der passer til hans anciennitet i Ordenen. Efter at have afgivet løseord, får han adgang til Ordenens helligste rum, kaldet "Lunden". En logeaftens forløb er fastlagt af et ældgammelt ritual (vore rødder).

Der er ikke noget mærkeligt i, at et møde styres efter et bestemt ritual. Tænk blot på en gudstjeneste i folkekirken. Det at sige løseord betragtes som at fremvise billet eller medlemskort ved indgangsdøren.

En loge aftens indhold er lige så bredt favnende som den enkelte broders ønsker, idet det står den enkelte broder frit for at tage ordet for et indlæg. Det er med til at gøre en logeaften spændende og inspirerende og på den måde med til at udvide den enkelte broders horisont. Det dæmpede lys, den varme rolige atmosfære gør, at de fleste, efter en logeaften, går hjem genopladet og afstresset, og har dermed fået tilført ny energi til mødet med hverdagens problemer.

I en folder, der udleveres til interesserede kommende brødre, og hvis indhold bedes behandlet fortroligt, står der bl. a. følgende citat:

"Du skal ikke finde nogen mystik inden for Ordenen. At Ordenen er et hemmeligt samfund betyder blot det selvfølgelige – at alt, hvad du hører blandt Ordensbrødrene, ikke må bringes videre".

Det ideelle antal brødre i en loge er 40-45. Hvis antallet af brødre er for stor, kan der opstå klikker, og det nære forhold mellem brødrene har dermed ikke de rette betingelser. Logen Merlin vil gerne have flere brødre. Helt konkret vil vi gerne have 10 nye brødre i de næste år.

Logen Merlin

At være medlem af en Druide Loge – At være loge broder – at være klædt i smoking eller kjolesæt til mødeaftener, det står for mange borgere som noget højtravende, finkulturelt og mystisk, der sikkert også er både trist og kedeligt, måske endda lidt halvkriminelt.

Disse fordomme beror som så mange andre fordomme på manglende viden. For at skaffe den fornødne viden og det rette overblik, må man kende emnets ”rødder”.

Druide Logens ritualer tager udgangspunkt i nogle af de tidligste beretninger om menneskelig kultur, Keltere, som stammer fra Indien. 3-2000 år f.Kr. var der her opstået en præstekultur, som havde erhvervet betydelig viden og indsigt, ikke mindst på lægekunstens område. Denne præstekulturs ledere kaldtes ”Druider”. Desværre findes der ikke historisk materiale om Druidernes liv og færden.

Det keltiske folk var mere en sproglig gruppe end en etnisk. Mellem 700 og 600 f.Kr. begyndte store keltiske vandringer fra øst indover det europæiske fastland og i de følgende århundrede videre mod England, Irland, Italien, Frankrig og Spanien. Druiderne havde stor magt over folket, selvom de ikke bar våben. Magten tilegnede de sig gennem store kundskaber på en række områder. Man mener, at de havde et skriftsprog, men alle kundskaber blev overført mundtligt til aspirerende Druider gennem meget lange læreperioder. Intet blev nedskrevet. Derfor har der gennem alle tider været meget mystik forbundet med druiderne.

Efter årtusinders glemsel genfindes Druiderne af Julius Cæsars legionærer (100-44 f.Kr.), da de med magt underlagde sig store dele af Europa. Romerne var bekendt med Druide navnet og dens indiske præstekultur, men det forbavsede dem, at finde den samme præstekultur og med samme druidekultur hos det keltiske folk. Studier om Druiderne er bl. A. nedskrevet af den romerske videnskabsmand Gajus Plinius den Ældre (23-79 e.Kr.). Den grundlæggende viden om vore Druidiske aner stammer fra hans store værk ”Naturalis Historia”.

Den anden gruppe af klassiske kilder kan henføres til den alexandrianske tradition, som var skrevet af græske lærde fra Alexandria i det sidste århundrede f.Kr. Kelterne forbandtes med Phytogoras og paralleller blev draget mellem druidiske præster, ægyptiske præster, indiske bramener og persisk magi. Romerske studier fandt, og sikkert med rette, at kelterne var et indvandret folkeslag fra det asiatiske område, som havde medbragt druidekulturen, da de indvandrede til Europa ca. 2000 år f.Kr.

390 f.Kr. stod kelterne på højden af deres magt, da de erobrede Rom under det som romerne kaldte den galliske ”rædsel”, de kaldte nemlig kelterne for gallere. Romerne måtte betale ”løsepenge” for at få kelterne ud af byen. Kelterne var på dette tidspunkt militært overlegne da deres ”militære produktudvikling” var forud for modstanderne, da de kunne nemlig lave jern af jernmalm.

I de følgende to århundrede blev kelterne slået tilbage til Nordfrankrig af både romerne i Italien og kartagerne i Spanien. Druidernes magtposition blev aldrig genoprettet, men selve druidernes lære har overlevet efter druidernes undergang i oldtiden. Omkring år 100 f.Kr. var Gallien det eneste område tilbage, samt nogle områder i England og Irland. På grund af Druidernes viden og åndelige magt, blev de betragtet som en trussel mod Romerrigetets anseelse og position, derfor blev de forfulgt og tilintetgjort af de romerske legionærer. Deres sidste tilholdssted var øen Mona ud for kysten af Wales. Her blev de nedkæmpet i år 61 e.Kr.